

[Portada](#) > [Literatura universal en català](#) >

El conte de correus

Visat núm. 13
(abril 2012)

Traducció de Simona Jerabkova i Anna Rosich

A veure, criatures, una cosa: si hi ha contes sobre diferents oficis i arts, com el conte sobre un rei, un príncep, un bandit, sobre pastorets i cavallers, mags i gegants, llenyataires i homes de mar, per què no n'hi ha cap sobre un carter? Doncs mireu, les oficines de correus són llocs amb molt d'encant: a les parets hi ha cartells que diuen que «està prohibit fumar» i que «no es permet l'entrada de gossos», i molts altres cartells amb informacions. Ja us ho puc ben dir que tants cartells d'inhibicions no en tenen a les seves oficines ni els mags ni els dracs. Tot això ens dóna a entendre que les oficines de correus són llocs misteriosos i poderosos. I a part, criatures, qui ha vist el que passa a les oficines durant la nit, quan estan tancades? Ja ens agradaria saber-ho, ja! Hi havia una vegada un senyor (perquè ho sapigueu, era el senyor Kolbaba, d'ofici carter) que es va quedar durant una nit a l'oficina i tot el que va veure ho va explicar. Així és com m'ha arribat a mi aquesta història, i jo no me la quedaré pas per a mi sol. Ara mateix us l'explico.

El senyor Kolbaba, carter, estava cansat de la seva feina. Un carter es passa el dia amunt i avall, corrent i pedalant, recorre molts carrers i indrets, i cada dia fa vint-i-dues mil set-cents passes, incloent-hi vuit mil dos-cents quaranta-nou esglaons de pujar i baixar. Les cartes que porta són totes formularis, factures i altres papers sense importància que no alegren la vida a ningú. El senyor Kolbaba deia que les oficines de correus eren uns llocs tristos on mai no hi passaven contes. I així i aixà..., es queixava del seu ofici de carter. Una tarda d'aquestes tristes, va asseure's al costat de l'estufa a correus i es va quedar adormit sense adonar-se que ja eren les sis i tots els altres carters ja havien marxat. El senyor Kolbaba es va quedar allà adormit, tancat a l'oficina.

Eren gairebé les dotze de la nit quan un soroll el va despertar, semblaven rates que corrien per allà.

—Escolteu —va dir el senyor Kolbaba—, tenim rates a l'oficina, haurem de posar trampes per atrapar-les.

Però quan es va acostar a les rates, va adonar-se que realment no ho eren, sinó que eren els nans de correus: uns nans amb barba, més petits que una gallina, que un esquiol o que un conill, i portaven gorres i uniforme com els carters de veritat.

—Mare meva! —va pensar el senyor Kolbaba, però no va cridar, ni va xiuxiejar, ni tan sols va sospirar per no espantar els nans.

I mireu, un dels nans ordenava les cartes que el senyor Kolbaba havia de repartir l'endemà, un altre classificava els paquets, un tercer els pesava i els hi posava etiquetes, el quart es queixava perquè el paquet no estava ben tancat segons les normes de correus, el cinquè seia darrere la finestreta i recomptava els diners, de la mateixa manera que ho fan els treballadors de correus.

—Ho sabia —va xiuxiejar el petit—, aquí s'havia equivocat per un cèntim, ho he de corregir.

El sisè nan enviava un telegrama: pam pam pim pam pim pam pum. Però el senyor Kolbaba sabia el que això volia dir traduït a la llengua normal: «Hola, el ministeri de correus? Sóc el nan de correus número 131. Tot en ordre. Punt. El nan Matlabarba té la grip, està malalt, no ha vingut. Punt. Fins aviat. Punt».

—Tenim una carta per la ciutat de Bambolimbonanda, al Regne dels caníbals —va anunciar el setè nan— On és això?

—S'envia per Sevilla —va contestar el vuitè *arrencapins*—. Afegeix-hi: «Regne dels caníbals, estació de trens Pequeño Cuzco, Castillo de Gato». Envia-la per avió. I ja estem. A veure, senyors, fem una partideta de cartes?

—Bona idea —va dir el primer nan, i va comptar trenta-dos escrits—. Aquí teniu les cartes. Ja podem començar!

El segon *milhomes* va agafar les cartes i les va començar a barrejar.

—Tallo! —va cridar el primer nan.

—Va, reparteix —va dir el segon.

—Vatua... —va mussitar el tercer—, quines cartes més dolentes que tinc.

—Començo! —va dir el quart, i tirà una carta sobre la taula.

—Fàcil de contrafallar —va riure el cinquè, i va posar la seva carta a sobre.

—Això no és res per a mi —va somriure el sisè, i va afegir-hi la seva carta.

—Jo tinc una carta encara més bona! —va cridar el setè.

—Doncs jo tinc un as d'espases! —va dir tot tirant la seva carta damunt les altres.

I aquí, nens, el senyor Kolbaba ja no es podia aguantar més i va preguntar:

—Perdonin que els molesti, senyors nans, però amb quines cartes juguen?

—Ostres, el senyor Kolbaba! —va dir el primer nan—. No el volíem despertar, senyor Kolbaba, però ja que l'hem despertat, si ho vol pot jugar amb nosaltres. És una baralla normal.

El senyor Kolbaba no s'ho va pensar dues vegades i va asseure's a jugar amb els nans.

—Aquí té les seves cartes —va dir el segon nan mentre li oferia uns sobres amb la mà—, ja pot començar.

El senyor Kolbaba va mirar els sobres que li acabaven de donar i va dir:

—Perdonin, senyors nans, però jo no tinc cartes de cap baralla, només tinc unes cartes sense entregar.

—I bé —va dir el tercer nan—, aquestes són les cartes amb les que juguem nosaltres.

—Hmmm, no vull que s'enfadin, senyors, però les cartes de les baralles tenen un dos, un tres, un quatre, un cinc, un cavall, un rei, asos... I aquí no hi ha res d'això.

—S'equivoca, senyor Kolbaba —va dir el quart nan—. Perquè ho sàpiga, totes les cartes tenen un valor, segons el que hi ha escrit a dins.

—La carta de valor més baix és el dos, aquestes són les cartes on la gent menteix i no es gens sincera —va explicar el primer nan.

—La segona carta més baixa, el tres, són les cartes que la gent escriu per obligació —va continuar el segon.

—La tercera carta més baixa és el quatre, aquestes són les cartes que la gent escriu per pura cortesia —va dir el tercer nan.

—La primera carta més alta són les que la gent hi escriu alguna cosa interessant, alguna cosa nova —va aclarir el quart.

—La segona carta més alta, la sota, són els escrits que la gent envia quan volen alegrar algú —va explicar el cinquè nan.

—La tercera carta més alta és el cavall, aquestes són les cartes que s'envien a bons amics —va dir el sisè.

—La quarta carta és el rei, aquestes són les cartes d'amor —va afegir el setè.

—La carta més alta és l'as —va dir el cinquè vellet—. Aquestes són cartes que la gent escriu a persones a qui s'estimen més que a ells mateixos, de tot cor. Aquesta és la carta que contrafalla o guanya totes les altres cartes. Ha de saber, senyor Kolbaba, que aquestes són cartes que escriu una mare al seu fill o una persona a una altra si se l'estima molt més que a ella mateixa.

—Aaah, d'acord —va dir el senyor Kolbaba—. Però, com saben què hi diu a l'interior de les cartes? Perquè, senyor, no m'agradaria pas sentir-los dir que obren les cartes i les llegeixen. Això no es pot pas fer, és un pecat molt gran i trenca el secretisme de correus. Obrir una carta que no et pertany no està gens bé.

—Ja ho sabem, senyor Kolbaba —va dir el primer nan—. Però nosaltres sabem què hi diu només tocant el sobre. Els escrits sense sentiment estan freds i aquells on hi ha amor a l'interior estan més calents.

—I si nosaltres, els nans, ens posem la carta al front, podem llegir paraula per paraula el que hi ha escrit a la carta.

—Doncs llavors, d'acord —va dir el senyor Kolbaba—. Però ara que hi som tots, m'agradaria preguntar-los alguna cosa més, si m'ho permeten.

—Vostè, senyor Kolbaba, ens pot preguntar el que vulgui —va contestar el tercer nan.

—Doncs m'agradaria saber —va començar el senyor Kolbaba— què mengen els nans com vostès.

—Doncs de tot una mica —va dir el quart nan—. Els nans vivim en diferents oficines i mengem com els escarabats, les molles de pa, de briox, el que cau a terra, senyor Kolbaba, que ja sap que no és pas gaire cosa.

—Però nosaltres, aquí a correus, no ho tenim tan malament. Podem fer-nos les cintes telegràfiques igual que els espaguetis i, en comptes de quètxup, hi posem cola de sobre, deliciosos! —va explicar el cinquè nan.

—O ens podem menjar els segells com si fossin entrepans —va dir el sisè—. Són bons, però després tenim les barbes enganxoses.

—Però el que més mengem són les engrunes —va explicar el setè *arrencapins*.

—És per això, senyor Kolbaba, que no cal escombrar gaire les oficines, perquè si no no ens queda res per menjar.

—I ja aprofitant que estem xerrant de tot això, on dormen? —va preguntar el senyor Kolbaba.

—Això, senyor Kolbaba, ja no li ho podem explicar —va contestar el vuitè vellet—. Si la gent sabés on són els nostres amagatalls, ens farien fora. Això no ho pot saber ni vostè.

«Bé, si no m'ho voleu dir, no ho feu», pensà el senyor Kolbaba, «Jo ja vigilaré on us amagueu». I va asseure's a la cadira, just al costat de l'estufa, per vigilar. Però just un moment després d'haver-se acomodat, se li van començar a tancar els

ulls i, abans de poder comptar fins a cinc, el senyor Kolbaba es va adormir i ja no es va tornar a despertar fins l'endemà.

«El conte dels correus», *Visat* (gener 2012)